

EMBARGO TOT HET MOMENT VAN UITSPREKEN, 24-5-'97, 15.40 UUR.

SAMEN

intro

Beste CDA-vrienden,

Dank voor uw vertrouwen uitgesproken in mijn kandidatuur.

Aan mij de uitdaging dat vertrouwen zodanig te versterken dat het woordje 'kandidaat' kan komen te vervallen.

Een uitdaging die van harte aanga, waar ik zin in heb en die ik inhoud zal geven, dat beloof ik u.

Maar het is niet niks. Het CDA is niet zomaar een partij.

Kijk naar zijn verleden. Kijk naar zijn uitgangspunten.

Kijk naar zijn mogelijkheden.

Het CDA is een topclub. Niet met een b maar met een p. Een club die aan de top hoort. Die daar ook weer komt.

Daar hebben wij elkaar voor nodig.

Laten we er samen ons best voor doen.

Heerma

En toch.

Slechts een partijraad geleden stond hier op dit tijdstip een andere spreker voor u.

De man die mij de ruimte heeft willen geven, Enneus Heerma.

De man ook aan wie fractie en partij enorm veel dank verschuldigd zijn.

Onvermoeibaar heeft hij zich de afgelopen drie jaar ingezet om na mei 1994 weer iets op te bouwen.

Kiezen voor inhoud en vechten voor eenheid.

Onversaagd en overdrotten. Integer en betrouwbaar.

We krijgen zicht op wat inmiddels is opgebouwd.

Een inhoudelijk fundament door Heerma gelegd, waarop ik mag voortbouwen.

Niks zoeken naar een richting. De toon is gezet.

Kiezen voor de samenleving: het gezin als veilige basis, de menselijke maat in school en gemeente, rechten en plichten voor iedere burger en een geloofwaardige overheid die niet gedooft wat haar eigenlijk niet zint.

Daarop bouwen wij voort naar 1998.

Enneus, bedankt.

Eigen verhaal

Kiezen voor inhoud, is een keuze voor de kracht van het eigen verhaal.
Een geloof in de kracht en toekomstwaarde van de christen-democratische boodschap.

Juist omdat wij beschikken over dat eigen verhaal hoeven wij ons geen zorgen te maken over de toekomst van het CDA.

Dat verhaal is tenslotte gebaseerd op vaste waarden, uitgangspunten met een eeuwigheidswaarde.

Daarin onderscheiden wij ons ook van de andere partijen.

Ons beginpunt ligt bij de waardigheid van ieder mens.

Daarbij hebben mensen andere mensen nodig.

Niet de mens als individu.

Wij zijn er niet alleen voor ons eigenbelang en materiële welvaart.

Echt mens ben je pas in relatie met anderen.

Dat is het unieke van het CDA.

PvdA, VVD en D'66 zijn alle drie partijen die zijn gebaseerd op economisch denken. In de vrije economie. Of in verdelingsvragen.

Het CDA zoekt zijn beginselen juist niet in de economie, niet in de materie.

Voor het CDA staat de christelijke boodschap centraal van "Heb U naaste lief" en dus van samen verantwoordelijk en de zorg voor de ander.

Natuurlijk, een eeuw christen-democratie heeft geen volmaaktheid achter gelaten. Hoewel: een puinhoop was Nederland nu ook weer niet in 1994.

Maar ook wij zijn hier en daar te ver doorgeschoten.

Voor ons is de oppositieperiode heel nuttig geweest, en is die dat nog steeds.

Niet alleen om die splinters in die paarse ogen.

Ook voor het ontdekken van de balk bij ons zelf.

Maar ik bespeur bij het CDA steeds weer en steeds meer die zorg om elke individuele mens. De zorg om de waardigheid van elk menselijk leven.

De zorg om de samenleving voor iedereen leefbaar te houden.

De welvaart groeit, maar ook de verschillen.

De rijkdom groeit, maar ook de armoede.

De kansen nemen toe, maar ook de kansloosheid.

De consumptie neemt toe, maar ook de eenzaamheid. De helft van Nederland heeft tegenwoordig een zaktelefoon. Maar hoeveel mensen zijn er die niemand hebben om tegen te praten?

De samenleving moet weer inhoud geven aan het woord 'samen'.

Het CDA als partij van de samenleving.

Het CDA dienstbaar als het 'cement van de samenleving'.

Het CDA ook als enige volkspartij.

Een partij door alle lagen van de bevolking heen.

Een partij met afdelingen in alle delen van ons land.

Veelsoortig en veelkleurig.

Als kans en niet als bedreiging.

Eenheid in verscheidenheid.

Eenheid.

'Samen' is ook: samenbinden.

Dat stel ik mij ten doel als uw kandidaat-lijsttrekker.

Samen de schouders onder het CDA.

Friezen met Limburgers.

Leraren met agrariërs.

Surinaamse- met Turkse-Nederlanders

Jongeren met ouderen.

Katholieken met hervormden.

... die samen op weg zijn met gereformeerden.

Maar, laat ik daar ook meteen duidelijk over zijn:

het woord bloedgroepen wil ik niet meer horen.

Dat zetten we bij in het museum van de politieke taal.

Wij zijn christen-democraten.

Christen-democraten met idealen.

Idealen voor de samenleving.

Een samenleving die vooruit kon en kan op basis van de erfenis van drie kabinetten Lubbers.

Zij lieten een niet geringe erfenis na.

Erfenis

Het huidige kabinet heeft daar de vruchten van geplukt.

En wie zou ze dat niet gunnen.

Maar, laat ik er direct aan toevoegen dat wij op veel punten bepaald anders met de erfenis zouden zijn omgegaan.

Voor ons was het snoeien in de Kinderbijslag bepaald een brug te ver.

Voor ons hadden extra investeringen in de zorg er gewoon eerder moeten komen. Signalen dat het misging zijn genegeerd.

Kwetsbare nabestaanden betalen echt een te hoge prijs voor bezuinigingen.

Met de nieuwe Ziektewet en de plannen voor de WAO lopen we teveel het risico dat er selectie van gezonde mensen aan de poort gaat plaatsvinden en dat kwetsbare werknemers het moeilijk krijgen.

Met de wind in de rug kon Paars snel zeilen.

Maar is de motor op orde voor als straks de wind wegvalt, of als die tegen gaat zitten?

Leve al die flexibele banen, maar hoe snel loopt straks de werkloosheid op bij een beetje mindere economie?

Is het kabinet een mier geweest tijdens deze zomer? Hard werkend en voorraden op zij leggend? Of is Wim Kok dirigent geweest van de Krekels, zingend in de zomer, maar zonder reserves in het najaar?

Wim Duisenberg, toch niet de eerste de beste, en nog van Wim's partij ook, waarschuwde er dit jaar indringend voor. Het Centraal Planbureau geeft de eerste signalen af van iets minder zacht economisch weer.

Wordt het na het Paarse sprookje gewoon weer poetsen en boenen? Er zit weinig vet op de botten. De graanschuren werden in de vette jaren nauwelijks gevuld.

Zijn ze nu Paarse vrienden voor het leven?

Jazeker, ze roepen alledrie om het hardst dat ze gaan voor Paars 2, maar wat merken wij daar in de praktijk van?

Dit kabinet swingt niet meer, het ritme is weg.

Belangrijke discussies over de toekomst van de zorg, het belastingstelsel en de infrastructuur worden uitgesteld.

Ik weet niet wie die beroemde agenda 2000 + gaat invullen, maar samen doen ze het zeker niet.

Als ik de afgelopen veertien dagen overzie en ik noem u alleen de woorden: thuiszorg, het Verdrag van Amsterdam, veel VVD-fanfare in de media.

maar nog geen piccolo te horen in het Kamerdebat;

de PvdA, terecht, tegen Jorritsma bij de marktwerking Openbaar Vervoer, de OV-kaart van Ritzen, die net als Dijkstal, de handen in de lucht steekt al roepend:

"Coalitiefracties help me alsjeblieft want ik weet niet hoe ik verder moet."

Omgekeerd dualisme met de handen in de lucht.

Dat kenden we nog niet, dames en heren.

Poldermodel

Wat we wel kennen, als christen-democraten nog wel het beste, is onze overlegeconomie, of het poldermodel zoals dat nu zo mooi heet.

Zou daar niet flink de schop in worden gezet?

Zou het amendement van de VVD aan het begin van deze kabinetsperiode waarmee de verplichte adviesaanvraag bij de SER werd afgeschaft niet de eerste in een lange reeks worden?

Inmiddels reizen de Paarse bewindspersonen de halve wereld af om zich te laten bejubelen en dit 'wonderenverrichtende' model toe te lichten.

Het kan verkeren.

Leve dus het poldermodel,

het recept waarmee met name de christen-democratie in Nederland werk heeft gemaakt. Want als er nu iets christen-democratisch in dit land is, dan is het wel het proberen alles in goed overleg met elkaar te doen.

Paars heeft zich daar aanvankelijk niet voor niets zo tegen afgezet.
Tot ze zagen hoe goed die formule is.
Bij dat model horen veel onderlinge afspraken en goed vertrouwen.

Niet teveel van bovenaf opleggen, maar met elkaar, met geven en nemen, de problemen oplossen.
Bij dat model hoort het meewegen van het andere belang bij dat van jezelf om tot een evenwichtige en duurzame afspraak te komen.
Deeltijdwerk is zo'n afspraak. Of gematigde loonontwikkeling.

Dat hoeft helemaal niet vanzelfsprekend bij wet.
Dat hoeft helemaal niet per definitie door de politiek te worden opgelegd.
Dat lukt ook door samen overleg te voeren en afspraken te maken.
Dat kunnen hier in Nederland verantwoordelijke vak- en werkgeversorganisaties voor een belangrijk deel zelf regelen.
Dat model is dus goud waard. Laten we het in ere houden.

Hoge inkomens

Dat betekent, dames en heren, dus wel loonmatiging aan alle kanten.
Niet alleen aan de onderkant en in de middenregionen.
De laatste tijd begint enige irritatie te groeien over de ontwikkeling van inkomen en allerlei extra gezelligheid, zoals opties en dergelijke, in de bovenste regionen van onze samenleving, met name het bedrijfsleven.
Ik kan me die onrust voorstellen. Sterker, ik deel die bezorgdheid.
Goed voorbeeld doet goed volgen, heet een oud-nederlands gezegde, en zo is het.
Ik krijg de indruk dat in toenemende mate het verkeerde voorbeeld wordt gegeven. Stille armoede neemt toe, maar ook schreeuwende rijkdom.
Laat ik het zo zeggen: wat mij betreft gaan stille armoede en schreeuwende rijkdom niet samen.

Minister-president Kok heeft gesproken over het wegbelasten van voordelen.
PvdA-collega Wallage pleitte voor het aanpakken van de groeiende inkomensverschillen.
Vrienden, zij hebben een punt. Ik deel hun bezorgdheid.

Moeten we komen met nieuwe belastingen voor die categorie? Wellicht, maar in het poldermodel behoort vooreerst het initiatief te liggen bij de partners zelf, daarna pas bij de overheid. Zo is het bij loonmatiging in den brede ook gegaan.

Het is dan ook heel goed dat het ABP, als belangrijke aandeelhouder in veel bedrijven, zich hier zo krachtig over uitspreekt.
Zij willen volstrekte duidelijkheid over het systeem van de toekenning van opties. Prima.

Sociale gezicht

Als CDA hebben wij veel te bieden.

Wij brachten het alom geprezen rapport 'Nieuwe wegen, vaste waarden' uit.

De gedachten uit het rapport zijn verfrissend en vertrouwd tegelijk.

De boodschap die eruit spreekt is even helder als aansprekend: het CDA wil investeren in het sociale kapitaal van onze samenleving.

Eerder al had de commissie Gardeniers het CDA dat vertrouwde spoor gewezen.

Tegenstellingen tussen linkse en rechtse flanken passen niet bij de christen-democratie. In dergelijke hokjes laat onze boodschap zich niet indelen.

Terecht zegt de commissie dat het sociale gezicht vraagt om een samenleving waarin niet alleen de overheid zich bekommert om kwetsbaren, maar ieder van ons. Buren, collega's, kerken, bedrijven en vakbonden.

De overheid moet daarom haar plaats kennen en voorwaardenscheppend optreden.

Ruimte voor vrijwilligerswerk, mantelzorg en zorgverlof.

Daarnaast een aanpak op maat waar het de individuele inkomenspositie betreft.

De markt moet haar plek kennen en niet in alle hoeken van ons leven dringen.

Dat is de kern van Gardeniers.

Dat is de kern van Nieuwe wegen, vaste waarden.

Dat is de prijs waarvoor wij ons inzetten.

Dat markeert de positie van het CDA.

Dat is het sociale gezicht dat wij aan onze samenleving willen geven.

Wij willen investeren in de kwaliteit van onze samenleving.

Politiek is vormgeven aan de toekomst van de samenleving.

Het CDA heeft daarop een visie.

Gezin

Een samenleving begint in de thuissituatie: het gezin.

Dan gaat het om meer dan voetoverheveling en belastingtechnieken.

Het gezin is een basis en baken in het bestaan.

Een relatie waarin onderlinge trouw, zorg en geborgenheid centraal staan.

Het gaat ons niet om de vorm, maar om de inhoud.

-Zoals u dat ook in uw resolutie vorig jaar heeft uitgesproken.-

Een plaats waar je bij kunt tanken.

Een goed gezinsleven als voorwaarde voor het goed functioneren op het werk.

Een plek waar waarden en normen worden overgedragen.

Als dat ontbreekt, raakt een kind emotioneel al snel ontwricht.

Kinderen mogen de aandacht van hun ouders opeisen.

Daarom is het zaak dat mensen tijd voor elkaar houden. Dat de overheid de voorwaarden schept dat ouders beide zorg kunnen dragen voor het kind.

Of dat, waar er maar één ouder is, deze niet noodgedwongen de arbeidsmarkt wordt opgejaagd als het kind nog jong is.

Tijd voor elkaar houden. Ook op zondag.

Wat dat laatste betreft ook om naar de kerk te kunnen gaan. Ook dat biedt een veilige thuishaven. Laten we dat ook maar eens durven zeggen.

Onderwijs

In die samenleving is ook de school een plek waar waarden en normen worden overgedragen. Geen anonieme leerfabrieken, waar leerlingen als een nummer rondlopen.

Daar de hand in eigen boezem. Ook wij hebben teveel meegewerkt aan grootschaligheid in het onderwijs.

Waar de schaal te groot wordt verdwijnt het zicht op wat er gebeurt.

Wordt het mogelijk dat er wapens worden aangetroffen en heeft de coffeeshop om de hoek vrij spel.

Waar de schaal te groot wordt verdwijnt de band met de leerlingen en daarmee ook de motivatie van de leerkracht. Meer kunnen bijdragen aan de ontwikkeling van het kind, dan alleen de kennis uit een boek, bepaalt de meerwaarde van het leraar zijn. Dan ontstaat er ook een basis voor de overdracht van waarden en normen.

Een school ook, waarin de ouders betrokken zijn en identiteit overeind blijft. Identiteit is tenslotte onlosmakelijk verbonden met waarden en normen.

Dat is investeren in de schaal, in leermiddelen, in motivatie en ook in de relatie met het bedrijfsleven.

Oud-minister Van Veen (OCW) schreef deze week aan minister Ritzen een brief om zijn zorg over het beroepsonderwijs duidelijk te maken. Die zorg delen wij. In de tegenbegroting van vorig jaar hebben we daarom extra investeringen voorgesteld.

Het beroepsonderwijs moet aantrekkelijker worden, zodat meer jongeren met een startkwalificatie de arbeidsmarkt opgaan.

Dat betekent ook dat we moeten zorgen dat meer jongeren hun opleiding daadwerkelijk afmaken.

Het grote aantal uitvallers is een van de grootste problemen voor ons onderwijs. Jongeren een toekomst bieden begint bij het onderwijs.

Investeren in sociaal kapitaal.

Rechten en plichten

Een samenleving voorkomt ook dat mensen aan de kant blijven staan.

Toen minister Melkert zijn plan indiende bij de Tweede Kamer om langdurig werklozen te verplichten tijdelijk ook onder het minimumloon te laten werken, kwam er kritiek.

Ik doel nu niet op het feit dat de paarse partijen het niet over de plannen eens konden worden. Ik doel op diegenen die stelden dat er niet meer dan zo'n 10.000 banen door zouden ontstaan.

Maar waarom gaat het hier nu eigenlijk?

Het gaat er niet om dat we weer 10.000 uitkeringen minder hoeven te geven.

Het gaat er wel om - en dan is 10.000 opeens erg veel - 10.000 mensen uit hun isolement te halen.

Dat 10.000 mensen niet het risico lopen geen aansluiting te vinden bij de arbeidsmarkt omdat ze te duur zijn, maar weer een kans krijgen.

Wie zo'n beleid afwijst, zorgt ervoor dat we interen op ons sociale kapitaal.

Tegenover een uitkering moet de discipline staan om te gaan werken als het kan.

Met de garantie van de aanvulling, zoals wij in onze Partijraads-resolutie over het WML hebben vastgesteld.

Zorg

Een betrokken samenleving heeft een sociaal klimaat waarin ruimte is om zieke ouders te bezoeken, om stervenden te begeleiden, mensen met een handicap te omringen met aandacht.

Een zorgzame samenleving?

Wat mij betreft is met dat begrip niets mis.

In die samenleving bestaat er een toegankelijke en solidaire gezondheidszorg. Op veel kan gewacht worden, maar niet op zorg.

Deze file's zijn onaanvaardbaar.

Dat leg je niet meer uit aan ouders die het gewoon fysiek niet meer aan kunnen hun gehandicapte kind thuis te verzorgen.

Dat leg je niet uit aan dat oudere echtpaar waarvan de vrouw haar zieke man graag met hulp thuis wil verzorgen.

Geld is daarvoor noodzakelijk, maar dat kan en mag niet het enige zijn. De bomen groeien ook wat dat betreft niet tot in de hemel.

Dat is ook een kwestie van organisatie. Vergoedingen vliegen op dit moment in en uit het pakket. De organisatie op het ministerie laat veel te wensen over. In Rotterdam was al sprake van een noodstop in de thuiszorg. Van een visie op de zorg hebben we de afgelopen jaren weinig kunnen merken. Wat Paars-pragmatisme betekent, tekent zich pijnlijk af: op de winkel passen en vooral reageren op incidenten. Terwijl regeren tot nog altijd vooruit zien is.

Mag ik u een citaat van staatssecretaris Terpstra, de moeder van de ouderen en gehandicapten, voorhouden:

"Er is de laatste jaren wel sprake van capaciteitsreductie maar niet van evenredige personeelsreductie, daardoor komen er meer handen aan het bed."

Als ik dan dit hoor van een lid van de cliëntenraad van 't Hanersveld in Den Haag: "De dagelijkse werkdruk is zo toegenomen, dat er geen rust meer is voor het personeel, laat staan voor een troostend woord: 's nachts is één zuster en één slaapwacht beschikbaar op 90 bewoners en 350 aanleunwoningen."

Of van mevrouw Ypma- Van der Weide uit De Greidhoeke in Wommels: "'s Nachts was er een bewoonster met hartklachten, maar er was voor nog geen half uur een nachtzuster beschikbaar om even op te passen."

Dan is wat Terpstra stelt dus onzin.

En het CDA dan, kan dat een bijdrage leveren?

Jazeker, al in 1994 wilden we 200 miljoen extra voor de ouderenzorg, te verdelen over thuis, in de verzorging en de verpleging.

Wij vinden, en vonden, dat de verzorgingshuizen niet als het ware stiekem mogen worden afgebouwd.

Wij willen nog steeds, het zal in ons verkiezingsprogramma staan, een zorg die mensen past op het moment dat ze dat ook werkelijk nodig hebben.

Dat betekent ook keuzes durven maken.

Keuzes in wat mag en moet.

Dat zijn niet alleen keuzes van de overheid.

Maar keuzes van de samenleving.

Samen houden we een toegankelijke gezondheidszorg in stand.

Als partij zullen we de discussie aan moeten durven over wat er nu wel of niet door de overheid moet worden betaald.

Moeten we een keuze durven maken voor inkomensafhankelijkheid.

Veiligheid

Duidelijkheid over wat mag en moet vormen ook de basis van een gevoel van veiligheid.

Onveiligheid begint in een sfeer van 'alles moet kunnen'.

Gedogen valt daaronder.

Het gedogen van drugs heeft in vele wijken en buurten in Nederland geleid tot onleefbare situaties.

Er is geen sprake meer van een kleine groep gebruikers, maar van een zich verhardende business die met steeds meer producten een markt van roes en afhankelijkheid creëert.

Het gedoogbeleid is naïef geworden wanneer druggebruik zich op grote schaal verbindt met probleemgroepen.

Het systematisch samengaan van druggebruik met spijbelen is niet alleen voor de gezondheid, maar voor het sociale functioneren van jongeren gevaarlijk.

Coffeeshops, icoon bij uitstek van het gedoogbeleid, zullen moeten worden

gesloten.

Dat is geen kwestie van vandaag of morgen, maar wel een beeld van de ideale samenleving zoals wij ons die voorstellen.

Maar wij moeten wel nu beginnen: de voordeur van de coffeeshop moet in ieder geval dicht in plaats van de achterdeur meer open.

Het moet niet nodig zijn dat een burgemeester tot de Raad van State moet gaan om een coffeeshop gesloten te krijgen.

Niet wat het CDA betreft !

Veiligheid vergt ook een sociale infrastructuur: buurten, wijken en woonomgevingen waarin mensen zich voor elkaar verantwoordelijk weten.

Daar waar hoge schuttingen en extra stevig hang- en sluitwerk worden geïnstalleerd is dat voor de effectieve bescherming belangrijk, maar ook bedreigend voor de idee van een veilige samenleving.

Een stevig hek om een school is prima, maar mag niet leiden tot afsluiting van scholen van hun omgeving. Niet zozeer een sterk hek, maar een sterk functionerend schoolplein levert een duurzame bijdrage aan een sociaal gezond milieu.

Verloederde pleinen zijn de spiegels van verloederde betrekkingen tussen mensen. Pleinen en scholen zijn precies de plekken waar de spiraal moet worden aangepakt.

Politie, justitie, ouders en bewoners moeten in buurten worden samengebracht in coalities voor het herstel van de verantwoordelijke samenleving.

Menselijke maat

Een betrokken samenleving heeft een menselijke maat. Ik noemde het al bij de omvang van de scholen, maar het strekt verder.

De technologische vernieuwing heeft de wereld dichtbij gebracht.

CNN en Internet brengen ons het nieuws terwijl het gebeurt.

Terecht worden wij op die manier geconfronteerd met de noodzaak van onze naastenliefde over de grenzen heen.

Alle informatie maakt de wereld ook sneller en jachtiger.

In een groeiend Europa bestaat juist een groeiende behoefte aan houvast in eigen verbanden.

Strijd om behoud van het eigen dorp, een bijbel in het Twents, een straatfeest in de grote stad, de fanfare, de schutterij.

Uit een enquête van de NCRV bleek onlangs dat 30% normvervaging als de belangrijkste negatieve ontwikkeling van de afgelopen jaren ziet.

21 % noemt verharding en individualisering.

In diezelfde enquête zegt men ook dat het leven prettiger is geworden vanwege

materiële factoren, meer vrijheid en meer mogelijkheden.

Maar het is ook minder gezellig en meer gejaagd geworden zegt 30% van de mensen

Een verantwoordelijke samenleving die het CDA voor ogen staat biedt dat houvast: in gezin, school, buurt en gemeente.

Dat verhaal is er op gericht mensen weer houvast en uitzicht te bieden in een samenleving waarin de zekerheid verdwijnt en je steeds meer op jezelf bent aangewezen.

Zorgen dat de positieve ontwikkelingen ten goede komen aan iedereen in de samenleving.

Dat er geen groep aan de kant blijft staan.

Dat steeds minder mensen, steeds harder gaan werken.

Dat steeds meer mensen de weg niet meer weten in onze informatiemaatschappij.

Dat sociale zekerheid ook echte zekerheid blijft.

Dat jongeren weer vertrouwen krijgen in de toekomst

en dat ouderen het gevoel hebben dat ze nog meetellen.

Boodschap hebben aan elkaar.

Ook internationaal.

Geen politiek met de gordijnen dicht.

Samenwerking in Europa.

Ontwikkelingssamenwerking.

Ook daar heeft het CDA een verhaal.

Samen vormen zij het evenwicht.

(pm Eurotop)

Samenwerken

Het zijn slechts enkele thema's die ik beschreef.

Maar u merkt de invulling is meer dan Haagse politiek.

Dat vraagt dan ook om een gezamenlijke invulling van deze thema's.

Ook in de campagne.

Samen in Nederland, samen in de wereld. Maar ook: samen in het CDA.

De tweede invulling van het woord samen is wat mij betreft dan ook 'samenwerking'.

In februari en maart samen actief voor een goede gemeenteraadsuitslag.

U ondersteunen waar gewenst en mogelijk.

Vervolgens met uw steun in actie voor de

Tweede Kamerverkiezingen.

Samenwerken aan hernieuwd vertrouwen bij onze leden en achterban.

Samen zorgen dat het in Nederland weer groen ziet van de CDA-posters.

Discussie

Het CDA voor de samenleving en in de samenleving.
Ieder op zijn eigen plek.

Met zijn eigen achtergrond.

Met zijn eigen geluid.

Niet bang zijn voor discussies.

Niet altijd koekkoek-eenzang.

Maar samen in discussie over de toekomst van de samenleving.

Op basis van gedeelde waarden.

Dat is wat ons bindt.

We mogen best eens met de koppen tegen elkaar slaan.

Als het maar over de toekomst gaat!

Als kandidaat-lijsttrekker wil ik me daar ook maar op richten.

Dat moeten we met elkaar mogelijk maken.

Een verantwoordelijkheid voor ieder hier aanwezig.

Afsluiting

Zo stel ik het mij voor, als u kandidaat-lijsttrekker.

Samenbindend en geïnspireerd,

in samenwerking met u

in actie voor de samenleving.

Ik dank u voor uw aandacht.